

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง การศึกษาเรื่องชุมชนของตนเองของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ: กรณีศึกษา - นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏสงขลา ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตจังหวัดสงขลา มีวัตถุประสงค์เพื่อหาสาระที่ควรนำมาจัดเตรียมเป็นเนื้อหาการเรียนการสอนเรื่องของท้องถิ่นในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) สำหรับนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ในสถาบันราชภัฏสงขลา กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาประกอบด้วย

1. นักศึกษาสาขาวิชาศิลปศาสตร์ โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 16 คน และโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ (ศิลปศาสตร์) ชั้นปีที่ 4 จำนวน 16 คน รวมทั้งหมด จำนวน 32 คน นักศึกษาทั้งสองกลุ่ม สอบผ่านการเรียนวิชา Thai Studies (ไทยศึกษา) ในเทอมที่ 1/2544 เป็นผู้ที่เกิดและมีสถานที่อยู่ปัจจุบันในเขตจังหวัดสงขลา

2. ประชาชนผู้มีภูมิลำเนา หรือประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาของจังหวัดสงขลา ทั้ง 3 เขต คือ เขตที่ 1 (อ.เมือง อ. สทิงพระ อ. สิงหนคร อ.ระโนด อ.นาหม่อม อ.กระแสสินธุ์) เขตที่ 2 (อ.หาดใหญ่ อ.บางกล่ำ อ.ควนเนียง อ.รัตภูมิ อ.ควนเนียง อ.คลองหอยโข่ง อ.บางกล่ำ) และเขตที่ 3 (อ.จะนะ อ.เทพา อ.สะบ้าย้อย อ.นาทวี)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถามประกอบการสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัย และผู้ช่วยเก็บข้อมูล ที่ผู้วิจัยคัดเลือกและให้ฝึกเก็บข้อมูล ก่อนการออกเก็บข้อมูลจริงในพื้นที่

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนข้อมูลของนักศึกษา (ตอนที่ 1 และ ตอนที่ 2) และส่วนข้อมูลของประชาชนที่อยู่ในเขตพื้นที่การศึกษาทั้งสามเขตของจังหวัด สงขลา (ตอนที่ 3 และตอนที่ 4)

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาชุมชนของตนเอง ได้กลุ่มตัวอย่างมาจาก นักศึกษาสาขาวิชาศิลปศาสตร์ โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจและ โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2544 นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีผู้ที่เกิดและปัจจุบันครอบครัว ก็ยังคงอยู่ในจังหวัดสงขลา มีจำนวนกลุ่มละ 16 คน รวมทั้งหมด 32 คน นักศึกษามี ภูมิฐานะกระจายอยู่ทั่วไปในทุกเขตพื้นที่การศึกษา

ในกลุ่มตัวอย่างของผู้ตอบแบบสอบถามในเขตพื้นที่การศึกษาที่ 1 ที่ 2 และ ที่ 3 รวมจำนวน 60 คน คนจำนวนครึ่งหนึ่งจบการศึกษาระดับปริญญาตรี (50 คน) และอีกครึ่งหนึ่งจบการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีเพียงหนึ่งคนที่จบการศึกษาระดับปริญญาโท

ตอนที่ 1 การศึกษาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาศิลปศาสตร์ โปรแกรม วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ และโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏสงขลา

1.1 รายวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสังคมไทย

นักศึกษาสาขาวิชาศิลปศาสตร์ โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ปี ที่ 3 และโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ปีที่ 4 รวมทั้งหมด 32 คน มีความเห็นว่า วิชา วัฒนธรรมไทยศึกษา (Thai Studies) มีเนื้อหาเกี่ยวกับสังคมไทยมาก (จำนวน 23 คน) แต่นัก ศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ได้เรียนวิชาวิถีโลก มาด้วย ให้ความเห็น ว่า วิชาวิถีโลก มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับสังคมไทยสูงเช่นกัน และมีจำนวนผู้ลงความเห็นให้กับราย วิชา นี้ มากกว่าวิชาวัฒนธรรมไทยศึกษาเล็กน้อย (มากกว่าวิชา วัฒนธรรมไทยศึกษา 2 คน)

ส่วนรายวิชาอื่นๆ ก็มีความเห็นที่แตกต่างกันไป เพราะรายวิชาที่เรียนมีลักษณะที่แตกต่างกันไปในส่วนของนักศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาภาษาอังกฤษ (ศิลปศาสตร์) ได้ความรู้เกี่ยวกับสังคมไทยส่วนใหญ่จากกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ (ไทยศึกษา 15 คน เหตุการณ์โลกปัจจุบัน 14 คน การเมืองและการปกครองของไทย 13 คน ภูมิศาสตร์ประเทศไทย 12 คน) และวิชาของโปรแกรมภาษาไทยก็มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับสังคมไทย มากเช่นกัน (วิชาพื้นฐานวัฒนธรรมไทย 10 คน) ส่วนนักศึกษาสายอังกฤษธุรกิจ มีความเห็นว่า รายวิชาที่ได้เรียนมาทางภาษาอังกฤษในเชิงวรรณกรรมยังมีความเกี่ยวข้องกับสังคมไทยได้สูงใกล้เคียงกับรายวิชาของกลุ่มวิชาสังคมและศิลปะ (ความจริงของชีวิต 12 คน วรรณกรรมเอเชีย และภาษาและวรรณคดี อย่างละ 8 คน ชีวิตกับสิ่งแวดล้อม 7 คน)

นักศึกษาภาษาอังกฤษ (ศิลปศาสตร์) เรียนรายวิชาที่ให้ความรู้เกี่ยวกับสังคมไทยจากรายวิชาของกลุ่มวิชาสังคมมากกว่ากลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ ในขณะที่นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ได้ความรู้เกี่ยวกับสังคมไทยจากรายวิชาภาษาอังกฤษและจากรายวิชาในกลุ่มวิชาอื่นๆ ด้วยคือ กลุ่มวิชาสังคม และกลุ่มวิชาศิลปะ

1.2 รายวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่นของผู้เรียน

นักศึกษาทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่ (จำนวน 25 คน จาก 32 คน) เห็นว่า วิชาวัฒนธรรมไทยศึกษา (Thai Studies) มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับท้องถิ่น นักศึกษาสาขาวิชาศิลปศาสตร์เห็นว่าวิชาสังคมก็มีเนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่นสูง (วิชาพื้นฐานวัฒนธรรมไทย จำนวน 15 คน) ส่วนนักศึกษาโปรแกรมวิชาอังกฤษธุรกิจเห็นว่าวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว (จำนวน 5 คน) ก็มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับท้องถิ่นด้วยเหมือนกับวิชาสังคม (ชีวิตกับสิ่งแวดล้อม จำนวน 6 คน)

1.3 อุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดี

นักศึกษาในโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจและโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ (ศิลปศาสตร์) มีความเห็นเหมือนกันว่าอุปสรรคด้านความรู้ทางคำศัพท์เป็นสิ่งที่ปัญหาต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด (จำนวน 23 คน) นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจยังมีความเห็นว่าความรู้ด้านไวยากรณ์ที่มีอยู่ยังมีไม่มาก ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (จำนวน 9 คน) ในขณะที่นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ

(ศิลปศาสตร์)มีความมั่นใจในความรู้ด้านไวยากรณ์ที่มีอยู่ (มีเพียง 1 ราย ที่คิดว่ายังมีความรู้ด้านไวยากรณ์ไม่เพียงพอ) เพียงแต่ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ (ขาดความมั่นใจ 6 คน) โดยเฉพาะด้านทักษะต่างๆที่เกี่ยวกับการพูด (อุปสรรคในการพูด 3 คน พูดประโยคยาวไม่ได้ 1 คน ไม่รู้จักการพูดไพเราะ 1 คน มีปัญหาในการออกเสียง 1 คน)

1.4 รายวิชาภาษาอังกฤษที่นักศึกษาคิดว่ามีประโยชน์สำหรับตนเอง

นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจชั้นปีที่ 3 เห็นประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษที่นำไปประกอบวิชาชีพด้านงานโรงแรมและการท่องเที่ยวค่อนข้างสูง และเห็นว่าวิชาที่ให้ความรู้เกี่ยวกับเมืองไทยจะเป็นประโยชน์ต่อตนเอง (วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 และ 2 จำนวน 19 คน วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม จำนวน 16 คน และวิชาวัฒนธรรมไทยศึกษา จำนวน 7 คน) ส่วนนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ (ศิลปศาสตร์) ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านทักษะการใช้ทั่วไป โดยเฉพาะด้านการฟังและการพูด (วิชาการฟังและการพูด จำนวน 15 คน) และยังเห็นว่าวิชาที่เกี่ยวกับเมืองไทยก็ยังเป็นประโยชน์เช่นกัน (วิชาวัฒนธรรมไทยศึกษา จำนวน 9 คน)

ตอนที่ 2 ข้อมูลจากนักศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับท้องถิ่น

2.1 ความรู้เรื่องเกี่ยวกับท้องถิ่นตนเองของนักศึกษา

นักศึกษาทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องเกี่ยวกับท้องถิ่นของตนเองไม่มากนัก จากจำนวนนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ และโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ (ศิลปศาสตร์) ทั้งสองกลุ่มรวม 32 คน มีผู้รู้เรื่องประวัติและตำนานเกี่ยวกับท้องถิ่นของตนเองเพียง 16 คน นักศึกษาจำนวนน้อยที่รู้เรื่องของท้องถิ่นของตนเอง เช่น เรื่องเกี่ยวกับอาชีพหลักของคนในท้องถิ่น (นักศึกษาที่บอกเรื่องเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ มีดังนี้คือ บอกว่ามีการค้าขาย 8 คน การทำสวนยาง 7 คน การทำสวน 5 คน ฯ) เรื่องของผู้ทรงภูมิปัญญาท้องถิ่น และงานหัตถกรรมในท้องถิ่นก็มีนักศึกษาที่สามารถบอกข้อมูลได้ไม่มากเช่นกัน (มีผู้บอกเรื่องของผู้ทรงภูมิปัญญาท้องถิ่น หมอบ้าน 4 คน หมอนวด 3 คน การทอผ้า 3 คน ฯ การสานเสื่อ 5 คน การทำกรงนกเขา 4 คน การทำส้มไข่ 2 คน ฯ)

2.2 สถานที่/บุคคล ของท้องถิ่นที่นักศึกษามีความภูมิใจ

สถานที่ที่นักศึกษามีความภูมิใจ เป็นสถานที่ที่ค่อนข้างจะใช้เป็นที่สำหรับท่องเที่ยวเกือบทั้งหมด (เช่น สถาบันทักษิณ วัดเขารูปช้าง ตลาดป่าดงเมฆาร์ และน้ำตก) บุคคลที่นักศึกษารู้สึกภูมิใจก็มีอยู่เพียงสองท่านคือพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ และสมเด็จพระหลวงปู่สีม้น เทพอินโท ไม่ปรากฏว่านักศึกษากล่าวถึงบุคคลที่อยู่ในท้องถิ่นของตนเองที่อาจไม่มีชื่อเสียงหรือเป็นที่รู้จักแพร่หลายในวงกว้าง แต่ก็เป็นที่เคารพนับถืออยู่ในชุมชนของนักศึกษาเอง

2.3 สถานที่หรือบุคคลในท้องถิ่นที่นักศึกษาต้องการแนะนำให้ชาวต่างชาติรู้จัก

สถานที่ที่นักศึกษาต้องการแนะนำให้ชาวต่างชาติรู้จักเป็นกลุ่มสถานที่เดียวกับสถานที่ที่นักศึกษามีความภูมิใจ คือบรรดาสถานที่ที่ใช้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว แต่บุคคลที่นักศึกษาต้องการแนะนำให้ชาวต่างชาติรู้จักกลับเป็นบุคคลประเภทที่เป็นส่วน ของวัฒนธรรมด้านความบันเทิงและความศรัทธา คือนายหนังตะลุง ซึ่งเป็นผู้สืบสานหนังตะลุง ซึ่งเป็นที่นิยมกันในจังหวัดสงขลา และเจ้าอาวาสวัด

2.4 เนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่นที่นักศึกษาต้องการบรรยายเป็นภาษาอังกฤษ

นักศึกษาสสนใจที่จะได้ความรู้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้บรรยายเรื่องของท้องถิ่นในด้านประวัติของท้องถิ่นมากที่สุด รองลงมาคือด้านเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น และสถานที่ที่น่าสนใจ นักศึกษาแสดงความสนใจเรื่องของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการบรรยายในลักษณะที่ให้ข้อมูลสถานที่และวัฒนธรรมประเพณี ซึ่งเป็นเรื่องของสิ่งที่เป็นรูปธรรมมากกว่าสิ่งที่เป็นเรื่องของนามธรรมและอย่างความเชื่อ การแก้ไขปัญหาสังคม และสภาพเศรษฐกิจ

2.5 คำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับท้องถิ่นที่นักศึกษาต้องการ

จากการที่นักศึกษาต้องการความรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการบรรยายท้องถิ่นในด้านประวัติของท้องถิ่น วัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่นและสถานที่ที่น่าสนใจ คำศัพท์ที่นักศึกษาต้องการมากที่สุดในลำดับต้นๆ เป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของพืช ความเชื่อ ประเพณีและงานหัตถกรรม คำศัพท์ที่นักศึกษาต้องการรองลงมา คือ คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับ

สิ่งก่อสร้าง อาหาร สถานที่ท้องถิ่น และนักศึกษาสนใจคำศัพท์ด้านที่เกี่ยวกับกิจกรรมค่อนข้างน้อย เช่น กลุ่มการละเล่น (3 คน) การกีฬา (3 คน) การแสดงพื้นบ้าน (3 คน) เครื่องมือประกอบอาชีพ (3 คน) ในด้านปัญหาท้องถิ่นนั้นนักศึกษามีความสนใจน้อยมาก (2 คน)

2.6 การนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ในท้องถิ่น

มีนักศึกษาจำนวนน้อยมาก (7 คน) ที่มองเห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษในท้องถิ่นของตนเอง และทุกคนก็เห็นแต่ประโยชน์ในด้านการนำไปใช้เพียงเพื่อแนะนำในเชิงการท่องเที่ยวอย่างเดียว (ใช้พูดนำเที่ยว 4 คน และใช้เขียนป้ายแนะนำสถานที่ 3 คน)

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศของคนในท้องถิ่น

3.1 ความจำเป็นของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสำหรับชุมชนในท้องถิ่น

ผู้ให้สัมภาษณ์และตอบแบบสอบถามจากทั้ง 3 เขตพื้นที่การศึกษา ทุกคนเห็นความจำเป็นของการที่คนในท้องถิ่นต้องมีความรู้ภาษาต่างประเทศ

3.2 ภาษาต่างประเทศที่สำคัญสำหรับท้องถิ่น

ผู้ให้สัมภาษณ์และตอบแบบสอบถามจาก 3 เขตพื้นที่การศึกษา มีความเห็นเหมือนกันว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่จำเป็นที่สุด แต่ก็ยังมีภาษาอื่นๆที่จำเป็นด้วยเช่นกัน คือ ภาษามลายู ภาษาอาหรับ ภาษาจีน และภาษาฝรั่งเศส

3.3 ความคาดหวังในตัวผู้มีความรู้ภาษาต่างประเทศ

ผู้ให้ข้อมูลจากท้องถิ่นจังหวัดสงขลา ทั้ง 3 เขตพื้นที่การศึกษา มีความเห็นตรงกันในการคาดหวังให้มีผู้มีความรู้ภาษาต่างประเทศมาช่วยสอนภาษาต่างประเทศให้กับคนในท้องถิ่น และเห็นแนวทางการใช้ภาษาต่างประเทศมาช่วยเผยแพร่เรื่องของท้องถิ่น ด้วยการเป็นมัคคุเทศก์ ทำงานประชาสัมพันธ์ และประสานงานกับองค์กรต่างประเทศ

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับท้องถิ่นของตนเองของคนในท้องถิ่น

4.1 การติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศที่เข้ามาในชุมชน

แม้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามจากเขตพื้นที่การศึกษาทั้ง 3 เขต จะเห็นความจำเป็นของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แต่คนที่เข้ามาในท้องถิ่นก็มีเชื้อชาติที่หลากหลาย เช่น จีน ญี่ปุ่น มาเลเซีย และภาษามาเลเซียก็มีโอกาสได้ใช้มาจะชนกัน

4.2 สิ่งที่มีอยู่ในท้องถิ่นที่ภูมิใจ

ผู้ให้ข้อมูลจากเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดสงขลาทั้ง 3 เขต มีความภูมิใจในสภาพการเป็นชุมชนที่มีความร่วมแรงร่วมใจ และสามัคคีของท้องถิ่น มากที่สุด ส่วนสิ่งอื่นๆ ที่พอใจเช่นกันก็มี เรื่องของวัฒนธรรม ประเพณี ไม่มีการกล่าวถึงสถานที่ท่องเที่ยวว่าเป็นสิ่งที่ภูมิใจ

4.3 สถานที่ที่ต้องการแนะนำให้ชาวต่างชาติรู้จัก

ผู้ให้ข้อมูลของท้องถิ่น ให้ความสำคัญไปกับสถานที่ท่องเที่ยว เช่น โบราณสถาน แหลมโพธิ์ วัดขวิด

4.4 บุคคลในท้องถิ่นที่ต้องการแนะนำให้ชาวต่างชาติรู้จัก

ผู้ให้ข้อมูลของท้องถิ่น ล้วนมุ่งไปที่การให้ไปรู้จักผู้นำท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ประธานกลุ่มแม่บ้าน โต๊ะอิหม่าม แต่ไม่มีการกล่าวถึงภูมิปัญญาท้องถิ่น

4.5 สิ่งที่มีอยู่ในท้องถิ่น

ผู้ให้ข้อมูลของท้องถิ่นทุกเขตพื้นที่การศึกษา เห็นว่าท้องถิ่นของตนเองมีเรื่องของพิธีกรรม สถาปัตยกรรม ประติมากรรม แต่ไม่มีการพูดถึง เพลงและการละเล่นพื้นบ้าน

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาในปัจจุบัน ให้ความสำคัญกับเรื่องของท้องถิ่น หลักสูตรประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นมีบทบาทในการจัดการศึกษามากขึ้น แต่การเคลื่อนไหวในเนื้อหาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา ยังไม่ปรากฏเด่นชัด

ถึงความเกี่ยวข้องกับเรื่องของท้องถิ่น โดยเฉพาะในเนื้อหาของรายวิชาภาษาต่างประเทศ ที่มักจะมีความเข้าใจกันว่า จะต้องเป็นเรื่องการสอนที่เกี่ยวพันกับวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา ผลจากการศึกษาสภาพการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาศิลปศาสตร์ โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจและโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ อย่างละ 1 กลุ่ม รวมเป็น 2 กลุ่ม นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ เห็นว่าตนเองได้เรียนเนื้อหาของสังคมและท้องถิ่นไทยจากรายวิชาภาษาอังกฤษมาก ซึ่งต่างกับนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ (ศิลปศาสตร์) ที่เห็นว่าตนเองได้ความรู้เรื่องของท้องถิ่นและสังคมไทยจากรายวิชาในกลุ่มสังคมมากกว่ากลุ่มวิชาภาษา นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีความเห็นเหมือนกันว่าได้เรียนรู้เรื่องเกี่ยวกับท้องถิ่นของตนเองจากรายวิชา Thai Studies นักศึกษาทั้งสองกลุ่ม เห็นว่าความรู้ในเนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่นมีประโยชน์ต่อนักศึกษาเอง แต่ไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุด นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจเห็นว่าความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับท้องถิ่นจะเอื้อประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพด้านงานโรงแรมและการท่องเที่ยว ในขณะที่นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ (ศิลปศาสตร์) ยังไม่เห็นแนวทางการนำความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นเข้าไปเชื่อมโยงกับความรู้ด้านภาษาอังกฤษ

การเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม ปัญหาเรื่องความรู้ทางคำศัพท์ เป็นปัญหาใหญ่ที่สุด ยิ่งกว่าปัญหาที่ด้านไวยากรณ์ นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ต้องการโอกาสที่จะได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง โดยเฉพาะทักษะด้านการพูด เช่นเดียวกับนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ (ศิลปศาสตร์) แต่นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ (ศิลปศาสตร์) ยังขาดความเชื่อมั่นตนเองในการใช้ภาษามากกว่าสภาพเช่นนี้ อาจใช้โอกาสของการให้นักศึกษาได้ฝึกพูดในเรื่องของชุมชนของตนเอง เพื่อได้ฝึกทั้งทักษะการพูดในสถานการณ์จริงและพัฒนาความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้วยการเริ่มพูดถึงสิ่งใกล้ตัวเอง โดยที่ผู้สอนช่วยเหลือด้านคำศัพท์ตามที่นักศึกษาต้องการ

นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นของตนเองน้อย ความรู้เรื่องท้องถิ่นที่มีมากที่สุดคือ เรื่องของประวัติและตำนานของท้องถิ่น นักศึกษายังมีความรู้่น้อยในเรื่องการประกอบอาชีพ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และงานหัตถกรรมในท้องถิ่น ความภูมิใจในท้องถิ่นของนักศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นความภูมิใจในเรื่องของสถานที่ท่องเที่ยว ยังไม่มีบุคคลที่มีชื่อเสียง

ในระดับท้องถิ่น ที่นักศึกษาบอกได้ว่าตนเองมีความภูมิใจที่มีบุคคลเช่นนั้นอยู่ในท้องถิ่น แต่ก็ยังมีนักศึกษาที่มีความภูมิใจที่มีนายหน้าทะเลสูงในท้องถิ่นของตนเองอยู่บ้าง

ความรู้ที่เกี่ยวกับท้องถิ่นที่นักศึกษามีอยู่ คือเรื่องของตำนาน ประวัติ มีส่วนทำให้นักศึกษาต้องการความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ เพื่อการบรรยายเรื่องประวัติของท้องถิ่น รวมถึงสถานที่ และวัฒนธรรมประเพณี เมื่อจะจะไปที่กลุ่มคำศัพท์ที่นักศึกษาต้องการ ก็ยังเป็นเนื้อหาประเภทเดียวกัน คือ คำศัพท์ที่เกี่ยวกับความเชื่อ ประเพณี สถานที่ต่างๆ แต่เพราะสถานที่ต่าง ๆ นั้นยังมีสภาพเป็นชนบทอยู่มาก จึงทำให้นักศึกษาสนใจที่จะได้คำศัพท์เกี่ยวกับพืชในท้องถิ่นด้วย แม้จะมีผู้แสดงความสนใจที่จะได้คำศัพท์ที่เกี่ยวกับการละเล่น การกีฬาและการแสดงอยู่บ้าง แต่ก็มีผู้แสดงความสนใจที่จะได้เรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษบรรยายเรื่องของสภาพสังคม ปัญหาสังคมและสภาพเศรษฐกิจของท้องถิ่นน้อยมาก

นักศึกษามีความต้องการภาษาอังกฤษเพื่อใช้กับเรื่องของท้องถิ่นตนเอง ในลักษณะที่มีแนวโน้มมุ่งไปเพื่อการนำไปใช้ในเชิงแนะนำสถานที่และท้องถิ่น โดยนำไปใช้ในการพูดแนะนำ และเขียนป้ายแนะนำสถานที่

เมื่อนำแนวคิดของนักศึกษาไปเปรียบเทียบกับแนวคิดของผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ทำงานหรือมีภูมิลำเนาอยู่ในท้องถิ่นเขตจังหวัดสงขลา ก็จะเห็นได้ว่า นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษยังเป็นที่ต้องการสำหรับคนในท้องถิ่น เพราะทุกคนยังเห็นความจำเป็นของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แต่นักศึกษาก็อาจต้องเรียนรู้ภาษาอื่นด้วย เพราะคนในท้องถิ่นเองก็ยังคงกล่าวอ้างถึงภาษาอื่นๆ ที่ยังจำเป็นด้วย เช่น ภาษามลายู อาหรับ จีน และฝรั่งเศส แม้แนวคิดของคนในท้องถิ่นจะสอดคล้องกับนักศึกษาเองที่คาดหวังว่าผู้ที่มีความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ ควรมาทำงานเป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่นหรือทำงานประชาสัมพันธ์ให้กับท้องถิ่น แต่ความรู้ในด้านการเป็นครูเพื่อถ่ายทอดความรู้ด้านภาษาให้กับเด็กในท้องถิ่น ก็เป็นสิ่งที่คนในท้องถิ่นต้องการมากกว่า ในขณะที่นักศึกษามีความภูมิใจในตัวตนที่ แต่คนในท้องถิ่นกลับภูมิใจในความสามัคคีของชุมชนมากกว่า และให้ความสำคัญกับลักษณะการมีสภาพสังคมแบบพึ่งพาอาศัยกัน การเป็นชุมชนชนบท แต่ก็ยังเห็นควรที่จะมีการพาชาวต่างประเทศเข้าไปชมสถานที่ท่องเที่ยว เช่น โบราณสถาน ส่วนบุคคลในท้องถิ่นที่จะแนะนำให้ชาวต่างชาติรู้จัก คนที่อยู่อาศัยในท้องถิ่นเองกลับเสนอแนะให้ไปรู้จักกับบุคคลที่เป็น

ผู้นำของท้องถิ่น เช่นกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน โต๊ะอิหม่าม สิ่งที่มีอยู่ในท้องถิ่นนั้น ประชาชนในท้องถิ่นเองมักจะทราบในเรื่องของพิธีกรรม และเรื่องของความบันเทิง เช่น คนตรี การแสดง เรื่องต่างๆที่เป็นการเล่าสืบต่อกันมาค่อนข้างจะเป็นเรื่องที่มีปรากฏอยู่แล้วในหนังสือหรือเอกสารนำเที่ยว ตำนานของท้องถิ่นเอง ไม่ปรากฏว่าผู้ให้ข้อมูลในทั้งสามเขตพื้นที่การศึกษาให้ไว้ จึงเป็นเนื้อหาที่นักศึกษาอาจไปศึกษาข้อมูล หรือผู้สอนภาษาต่างประเทศ อาจใช้กระบวนการค้นคว้าข้อมูลท้องถิ่นมาผสมผสานกับการฝึกทักษะต่าง ๆ ในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศได้ เพื่อรักษาด้านานและเรื่องเล่าสืบต่อกันมามีให้สูญหายไป ทั้งยังช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาให้กับนักศึกษาภาษาต่างประเทศได้มีโอกาสฝึกฝนและเห็นว่า การเรียนภาษาต่างประเทศจะนำมาใช้บอกเล่าเรื่องของตนเองและท้องถิ่นของตนเองได้อย่างไร

จากข้อมูลที่นักศึกษาให้ไว้ จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้เรื่องของท้องถิ่น ควรใช้การให้คำศัพท์ก่อนที่จะเริ่มเข้าสู่หัวข้อเรื่องของท้องถิ่น เพราะนักศึกษาแสดงความเห็นไว้ว่า ปัญหาของคำศัพท์เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษามากกว่าปัญหาทางด้านไวยากรณ์เสียอีก ในส่วนของคำศัพท์นั้น ก็อาจแยกไว้เป็นหมวดหมู่ตามสาระที่จะให้เรียนรู้ สาระที่ควรให้กับนักศึกษาตามข้อเสนอแนะของผู้ที่อยู่ในท้องถิ่นน่าจะมีเรื่องสภาพของชุมชนที่มีความรักสามัคคี มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ คู่ขนานไปกับหัวข้อต่างๆที่ค่อนข้างจะเน้นไปทางด้านข้อมูลเพื่อการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว จึงควรมีเรื่องของ ประวัติ และตำนานสถานที่ ซึ่งควรจัดให้มีรูปแบบของการฝึกเขียนแผ่นป้ายเพื่อชี้แนะหรือบอกทิศทางไปด้วย เนื้อหาที่เกี่ยวกับผู้นำทางการปกครองท้องถิ่น และศาสนา เช่น ผู้ใหญ่บ้าน เจ้าอาวาส โต๊ะอิหม่าม ก็ควรได้รับการสอดแทรกไว้ด้วยเช่นกัน เพื่อจะได้เข้าใจสภาพสังคมทั่วไปของท้องถิ่น และหากนักศึกษาต้องการเข้าไปทำงานในท้องถิ่นของตนเอง ก็ยังควรศึกษาวิธีการสอนเพื่อเรียนรู้วิธีการสอนภาษาให้กับเด็กๆ ในท้องถิ่นของตนเองด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในยุคโลกาภิวัตน์ ควรต้องส่งเสริมให้นักเรียนมีความรัก ความภาคภูมิใจและหวงแหนสิ่งที่มีคุณค่าในท้องถิ่นของตน คู่ขนานไปกับการรับข้อมูลข่าวสารและการเผยแพร่ของวัฒนธรรมนานาชาติที่หลั่งไหลเข้ามาได้อย่างง่ายดายและหลากหลาย
2. การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ควรจัดให้มีส่วนที่สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่นด้วย ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งที่ใกล้ตัว เกี่ยวกับท้องถิ่น ขนบธรรมเนียม ประเพณี ตลอดจนสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะเป็ผลให้นักเรียนเรียนรู้ได้เร็วและนำไปใช้ได้จริง
3. การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวกับท้องถิ่นของผู้เรียนในเขตจังหวัดสงขลา ควรมีการสอนเรื่องสภาพสังคม และเศรษฐกิจ สอดแทรกไปกับการสอนเรื่องของเนื้อหาที่มักจะมุ่งให้นักศึกษาได้มีความรู้ทั่วไปทางด้านวัฒนธรรม ประเพณี ประวัติและตำนาน เป็นสำคัญ
4. นักศึกษาที่จะเรียนวิชา ภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสังคมไทยหรือท้องถิ่นของตนเอง เช่น Thai Studies ควรได้เรียนเนื้อหาของกลุ่มวิชาอื่นๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสังคมไทยมาก่อน เช่น การเมืองและการปกครองของไทย ภูมิศาสตร์ประเทศไทย เพื่อให้ นักศึกษาได้มีพื้นฐานเกี่ยวกับสังคมไทย จะได้ไม่ต้องใช้เวลาในชั่วโมงการเรียนภาษาอังกฤษไปมากนัก ในอันที่จะต้องค้นคว้าเนื้อหาเกี่ยวกับสังคมไทย และท้องถิ่นของตนเอง เพื่อให้ได้ใช้เวลาในการศึกษาคำศัพท์และฝึกทักษะการพูด การใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆที่อาจเกิดได้ในท้องถิ่นของตนเอง
5. การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในสถาบันราชภัฏ ซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อท้องถิ่น ควรมีการร่วมมือกันศึกษาค้นคว้าและหาแนวทางการจัดการเรียนการสอนและดำเนินการด้านกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในท้องถิ่น อันเป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์จริง ช่วยให้นักศึกษาได้เรียนรู้ไปพร้อมๆกับการปฏิบัติ ทำให้เกิดการกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ และจะส่งผลให้เกิดความรักในท้องถิ่นและตั้งใจที่จะเรียนรู้อย่างยั่งยืน